

FAKE!

Lees ook de andere boeken van Carry Slee!

Carry Slee

Fake!

© Carry Slee, 2021
© Omslagbeeld: Shutterstock
Omslagontwerp: Caren Limpens
Typografie: Crius Group, Hulshout
Foto Carry Slee © Jan Willem Kaldenbach

ISBN 978 90 488 6083 8
ISBN 978 90 488 6084 5 (e-book)
NUR 284

www.carryslee.nl
www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Levi fietst met Mila achterop naar de schouwburg.

‘Heb je nog tegen Max gezegd dat hij niet moet komen?’ vraagt Mila als ze voor het stoplicht staan.

‘Ja, dat heb ik gezegd.’

‘Heel goed,’ zegt Mila. ‘Olivia wil helemaal niet dat Max komt. Ze wil geen verkering met hem.’

‘Zeg dat maar eens tegen Max,’ zegt Levi lachend. ‘Die gast is helemaal crazy van haar.’

‘Daarom moet hij ook niet komen,’ zegt Mila.

‘Gelukkig wil jij wel verkering.’ Levi buigt naar achteren en kust haar. Een heel lange kus. Ze hebben niet eens in de gaten dat het stoplicht op groen springt. Pas als de auto’s achter hen beginnen te toeteren rijdt Levi snel door.

Een paar minuten later komen ze bij het theater aan.

‘Moet je zien hoe stoer!’ Mila wijst naar de poster waar Olivia op staat. Trots kijkt ze ernaar. Dat is wel mooi haar beste vriendin.

‘En die gast die ernaast staat?’ vraagt Levi. ‘Heeft hij ook een hoofdrol?’

‘Ja,’ zegt Mila, ‘dat is Emiel, hij speelt haar broer.’

Levi zet zijn fiets op slot en dan lopen ze het theater in. Mila zwaait naar de ouders van Olivia, die in de hal staan. Haar oma is er ook bij.

‘Hèhè, zijn jullie daar eindelijk?’ klinkt een stem achter hen.

‘Je bent toch gekomen,’ zegt Levi.

‘Wat dacht je dan?’ zegt Max. ‘Mijn toekomstige echtgenote treedt voor het eerst op. Ik moet toch later tegen onze kinderen kunnen zeggen dat ik daarbij was. De roddelpers is er ook.’ Max steekt zijn duim op naar Ruben.

‘Jij bent ook overal, hè?’ zegt Levi. ‘Tof, man.’

‘Je weet nooit of er iets interessants te zien is,’ zegt Ruben, die met zijn camera hun kant op komt lopen.

‘Dus we krijgen straks weer een of ander gaar bericht van je.’

‘Dat zit er dik in,’ zegt Ruben lachend.

Ding dong, gonst het door de hal.

‘Jullie zitten boven op het balkon,’ zegt de vrouw die de kaartjes afscheurt.

Mila ziet de familie van Olivia de zaal in gaan.

‘Wat is ze mooi, hè?’ zegt Max als ze langs een poster van Olivia lopen. Mila ziet het ook. Meestal heeft Olivia haar haar in een staart, maar nu vallen haar krullen over haar schouders. Het knalgele T-shirt staat prachtig op het leuke korte rokje. ‘Ik heb wel smaak, gast, waar of niet?’ Max stoot Levi lachend aan.

Ze vinden hun stoelen en gaan zitten. Mila duimt voor haar vriendin, het is toch wel erg spannend, spelen in zo’n grote zaal. Langzaam schuift het doek opzij. Ze knijpt in Levi’s hand.

Op het toneel zien ze een woonkamer, heel hip ingericht. De deur wordt opengegooid en Olivia komt de kamer in. Wat ziet ze er mooi uit! Mila krijgt tranen in haar ogen. Het toneelstuk is nog maar een paar minuten begonnen als de spanning bij Mila zakt. Olivia speelt zo goed, ze hoeft zich nergens zorgen om te maken.

Daar heb je die Emiel, denkt Mila als de tegenspeler van Olivia opkomt. Ze heeft al zoveel over hem gehoord. Nu ziet ze hem voor het eerst in het echt.

‘Wie is die gast eigenlijk?’ vraagt Max als Emiel een arm om Olivia heen slaat.

‘Maak je niet druk,’ zegt Levi, ‘hij troost zijn zus alleen maar. Dat is heel normaal als je ouders ruzie hebben.’

‘Die gast vindt het anders wel lekker,’ zegt Max.

Emiel drukt Olivia tegen zich aan. Mila kijkt naar Max. Ze ziet dat hij zich verbijst. Ineens kan hij het niet langer aanzien en staat hij op.

‘Max! Wat ga je nou doen, man?’

‘Ik heb het helemaal gehad.’ Hij loopt de zaal uit.

‘Zie je nou?’ zegt Mila. ‘Ik zei het toch? Hij had niet moeten komen.’

‘Ik heb hem gewaarschuwd,’ zegt Levi.

De hele voorstelling zit Mila op het puntje van haar stoel te kijken hoe goed Olivia acteert.

Dan valt het doek. Iedereen begint te klappen. Het doek gaat weer open. Olivia en Emiel komen naar voren en buigen. Het publiek gaat staan. Levi fluit op zijn vingers. De mensen blijven maar klappen. Mila is zo blij voor haar vriendin.

‘Wie is dat?’ vraagt Levi als er een man op het podium wordt geroepen.

‘Bob Ruijzendaal, de regisseur,’ zegt Mila.

Hij houdt een speech en daarna blijft het doek dicht.

‘Ik moet naar Olivia toe,’ zegt Mila en ze lopen snel naar beneden.

Beneden in de foyer ziet ze Olivia en Emiel poseren voor een fotograaf. Mila kijkt verbaasd als ze Max ook in de foyer ziet staan. ‘Ik dacht dat hij naar huis was,’ zegt ze tegen Levi.

Max komt naar hen toe. ‘Waarom liep je nou weg?’ vraagt Mila.

‘Heb je die kop van die gast gezien?’ vraagt Max. ‘Hij is duidelijk verliefd op Olivia.’

‘Jammer voor hem,’ zegt Mila. ‘Olivia wil geen verkering. Met niemand, Max, echt niet.’

‘Wedden dat ik verkering met haar krijg?’ zegt Max.

‘In je volgende leven misschien,’ zegt Mila lachend.

‘Nee hoor, let maar op: voor de zomervakantie hebben Olivia en ik verkering.’

Levi’s telefoon trilt. ‘Een bericht van de roddelpers,’ zegt hij als hij ziet dat het een bericht van Ruben is. ‘Geen interesse.’ Hij stopt zijn telefoon weer weg.

Max kijkt wel op zijn telefoon. ‘Shit!’ Hij kijkt naar de foto die Ruben heeft gestuurd. Emiel staat er stralend op, met zijn arm om Olivia heen. Hij laat hem aan Levi zien.

‘Die gast kijkt wel erg verlangend naar Olivia,’ zegt Levi. ‘Als je haar wil veroveren, mag je wel opschieten.’

‘Nog één keer deze kant op kijken alsjeblieft,’ zegt de fotograaf tegen Olivia en Emiel.

Ze kijken allebei met een stralend gezicht in de camera. Het is gelukt! denkt Olivia blij en opgelucht. De voorstelling is geslaagd.

‘Dank jullie wel,’ zegt de fotograaf. ‘Perfect gedaan! Nu mogen jullie feesten!’

‘Daar is Mila, mijn beste vriendin!’ zegt Olivia tegen Emiel.

‘Dan ga ik een drankje halen,’ zegt Emiel en hij loopt naar de bar.

Mila rent naar Olivia toe. ‘Je was geweldig. Ik ben zo trots op je!’ Ze omhelst haar vriendin.

‘Zo, ster,’ zegt Max glimlachend. ‘Ik vond het vet!’

‘Ik ook,’ zegt Levi. ‘En we zagen net je ouders. Die zijn ook hartstikke trots.’

‘Waar zijn ze?’ vraagt Olivia.

‘Daar!’ Levi wijst naar de andere kant van de foyer.

Olivia loopt naar ze toe.

‘Olivia!’ roept Emiel als ze langs de bar komt. ‘Dit zijn mijn ouders.’

Olivia geeft Emiels ouders een hand.

‘Mooi gespeeld, meisje. Ik vind het leuk dat ik je nu eens zie,’ zegt zijn vader. ‘Emiel heeft al zoveel over jullie tweetjes verteld.’ Hij kijkt Emiel aan. ‘Ik moet zeggen, jongen: je hebt een goede smaak.’

Zijn moeder knikt lachend.

Hè? denkt Olivia. Heeft Emiel zijn ouders soms verteld dat ze verkering hebben? Dat slaat nergens op!

Hoe bedoelt u? zou ze moeten zeggen, maar ze ziet Emiel rood worden en ze houdt haar mond.

Wat een rotzooi, denkt Max als hij de volgende dag na school de woonkamer in komt. Hij schuift de gordijnen, die nog steeds dicht zijn, opzij en doet het raam open. Het stinkt er naar drank. Daarna loopt hij zijn moeders slaapkamer in. ‘Mam, kom uit bed.’

‘Ik ben ziek.’ Hij hoort aan zijn moeders stem dat ze heeft gedronken. ‘Je vader heeft me ziek gemaakt.’

‘Mam, papa woont hier niet meer. Hij mag hier ook niet meer komen. Je kunt gewoon uit bed komen.’

‘Die ploert heeft me ziek gemaakt.’

‘Mam, je bent niet ziek. Je bent weer dronken.’

‘Ik hou van je, schat, vergeet dat nooit.’ Zijn moeder trekt het dekbed over zich heen.

Max kijkt naar haar. Dan draait hij zich om en loopt de slaapkamer uit. In de keuken maakt hij de koelkast open, maar er ligt niets in. Hij barst van de honger. Hij kijkt in de broodtrommel. Ook leeg. Shit. Hij heeft nog wel wat geld, maar er is nu geen tijd meer om naar de supermarkt te gaan. Hij moet naar de werkplaats. Hij loopt naar de garage naast hun huis. Levi is al druk bezig.

‘Hé,’ zegt Max tegen Levi, die een snorfiets aan het repareren is. ‘Fijn dat je al bezig bent. Dat ding moet klaar. Die vrouw komt hem zo halen.’

‘Komt goed,’ zegt Levi. Hij wijst naar de krant die hij open op de werkbank heeft gelegd. ‘Moet je kijken. Volgens mij ben je te laat.’

‘Hoezo, “te laat”?’ vraagt Max en hij buigt zich over de krant heen. ‘Shit! Shit! Shit!’

Max geeft een trap tegen de werktafel. ‘Wat een kolerezooi.’

‘Wat is een kolerezooi?’ vraagt Ahmed, die net binnen komt lopen.

‘Alles!’ zegt Max. ‘Alles!’

Maar voor hij er verder over kan uitweiden, gaat de deur opnieuw open. Een man duwt een scooter naar binnen. ‘Ik krijg dat kloteding niet meer aan de praat.’

‘Ik zal hem even voor u bekijken,’ zegt Levi.

Hij probeert de scooter te starten, maar dat lukt niet. Hij onderzoekt wat er aan de hand is.

‘Volgens mij is de carburateur kapot,’ zegt hij. ‘Kijk jij even mee, Ahmed?’

Ahmed buigt zich ook over de scooter heen. ‘Klopt. De carburateur heeft het begeven, er moet een nieuwe in.’ Hij gaat verder aan een e-bike.

Levi loopt naar het rek met onderdelen. ‘We hebben er nog één liggen.’

‘Wat kost me dat?’ vraagt de man.

‘Zestig euro,’ zegt Levi. ‘Dan rijdt-ie weer als nieuw.’

‘Je denkt toch niet dat ik gek ben?’ zegt de man kwaad.

Levi ziet de agressie op het gezicht van de man.

‘Het spijt me,’ zegt hij, ‘maar zo’n carburateur kost al veertig euro en dan moeten we hem nog monteren.’

‘Zet er maar een nieuwe carburateur in,’ zegt de man, ‘maar ik betaal niet meer dan de helft. Dan weet je dat. En opschieten graag, vuile afzitters.’

Max gaat voor de man staan. ‘Ben je doof? Je hoort toch wat mijn collega zegt? Zestig euro en geen cent minder.’

‘Ik peins er niet over,’ zegt de man.

‘Nou, dan doen we het toch lekker niet.’ Max loopt naar de deur van de werkplaats en houdt hem voor de man open. ‘Succes.’

‘Komt er nog wat van?’ zegt hij als de man blijft staan.

‘Zet hem er toch maar in.’ De man legt twee briefjes van vijftig neer.

Levi haalt de carburateur tevoorschijn. Een reparatie van zestig euro, denkt hij, dat hebben ze aan Max te danken. Ze hebben zoveel aan Max te danken. Zonder hem bestond de werkplaats helemaal niet. Op Instagram hebben ze meer dan zeshonderd volgers. En het account groeit nog steeds.

‘Zo, kassa,’ zegt Max als de man een kwartiertje later met het wisselgeld is vertrokken. Hij stopt de honderd euro in het blik. ‘Onze handel gaat goed.’ Hij heeft het nog niet gezegd of de volgende klant stapt binnen.

Aan het eind van de middag haalt Max het bord binnen. ‘Sluittingstijd, jongens. Stop maar, Levi, ik maak die klus nog wel even af.’ Hij heeft toch geen haast om naar zijn moeder te gaan.

‘We gaan naar huis,’ zegt Ahmed. ‘Ik heb trek. O, shit! We eten soep vanavond, gatver.’

‘Ik eet bij Mila, andijviestamppot,’ zegt Levi. ‘Ook niet mijn favo.’

Hij kijkt naar Max. ‘Wat eet jij?’

‘Ik eet lekker, hoor,’ zegt Max. ‘Biefstuk met gebakken aardappelen.’

‘Ah, klinkt goed!’ zegt Levi. ‘Ik ben jaloers.’

‘Tja, dat heb je als je moeder een keukenprinses is. Ik mag altijd kiezen wat we eten.’

‘Je kunt het niet meer houden, hè?’ zegt Mila lachend als Olivia uit het raam kijkt of de krantenjongen er al aan komt.

‘Het is ook spannend,’ zegt Olivia. ‘Stel je voor dat ze me afkraken, dan kan ik wel stoppen met toneel.’

‘Dat kan nooit,’ zegt Mila. ‘Je hebt alleen maar complimenten gekregen.’

Ze kijkt naar haar vriendin, die heen en weer blijft lopen door de kamer.

‘Wat als er helemaal niets in staat?’ zegt Olivia. ‘Waar blijft die stomme krant? Ik snap het niet, hij had er allang moeten zijn.’

‘Ik hoop dat hij nog komt voordat ik weg moet,’ zegt Mila. Ze vindt het vervelend voor Olivia, maar ze heeft met Levi afgesproken. Net voordat Mila wil vertrekken, horen ze de brievenbus klepperen.

Olivia rent naar de gang en grist de krant van de mat.

‘Ik durf niet te kijken,’ zegt ze, als ze de kamer in komt.

‘Geef mij maar.’ Mila bladert door de krant. ‘Yes! Een heel groot stuk met een foto van jullie.’ Ze leest voor wat erboven staat. ‘Prachtig spel door twee jonge geliefden.’

‘Nee, je maakt een grapje.’

‘Het staat er echt, kijk dan.’ Ze houdt Olivia de krant voor.

‘Wat maakt het jou uit wat erboven staat,’ zegt ze als ze Olivia’s verschrikte gezicht ziet. ‘Het gaat om de recensie.’

Mila begint te lezen.

‘Twee jonge, veelbelovende, talentvolle acteurs weten het publiek in de schouwburg te boeien... Wauw!’ Ze leest snel verder. ‘Jullie worden de hemel in geprezen,’ zegt ze als het stuk uit is. Ze kijkt naar haar vriendin. ‘Ben je niet blij?’

‘Natuurlijk wel,’ zegt Olivia.

‘Ik weet het al,’ zegt Mila. ‘Jij denkt aan wat erboven staat.’

‘Ja,’ zegt Olivia. “Prachtig spel door twee jonge geliefden”...

Hoe komen ze daarbij? Er is helemaal niets tussen ons.'

'Misschien heeft Emiel dat wel verteld,' zegt Mila. 'Hij heeft tegen zijn ouders toch ook gezegd dat jullie verkering hebben?'

'Zoiets zet je toch niet in de krant? Het is helemaal niet waar.'

'Liefie, het is een prachtige recensie, wees nou blij. Je wilt beroemd worden, dat gaat je lukken! Misschien heeft die journalist het wel zelf verzonnen. Wat kan jou het schelen?' Mila kijkt op haar telefoon. 'Sorry, ik moet nu echt gaan, Levi komt eten. Ciao!'

Olivia zit maar met de krant in haar hand. Eigenlijk moet ze heel blij zijn met de lovende woorden van de journalist. Maar ze blijft maar denken aan wat haar vader zei toen ze vroeg of ze naar de jeugdtheaterschool mocht. *Je mag op toneel, maar ik wil dat je de havo afmaakt. Dus voor gedoe met jongens is geen tijd. Als ik erachter kom dat je toch een vriendje hebt, stop je onmiddellijk met die school.*

Max kijkt op de klok. Het is al over zessen. Hij heeft de reparatie aan de e-bike afgemaakt, maar de eigenaar is nog niet geweest. Dat gebeurt wel vaker. Hun fiets moet zogenaamd snel klaar zijn, maar ze komen hem dan toch pas de volgende dag halen. Ik wacht niet langer, denkt hij. Net als hij de deur op slot wil doen, komt de vrouw aangehold.

'Je bent er nog! Gelukkig! Ik was al bang dat je weg zou zijn en ik heb vanavond mijn fiets nodig.'

'Ik was bijna weg,' zegt Max. 'Kijkt u eens, uw versnelling doet het weer perfect.' Dan zegt hij wat het kost.

'Alsjeblieft.' De vrouw legt het geld neer. 'En dit is voor jou, voor de snelle service.' Ze geeft hem vier euro extra.

'Dank u wel.' Als de vrouw weg is, sluit hij de deur.

Zijn maag rammelt, hij moet echt iets eten. Hij stapt op zijn fiets en racet naar het centrum.

In de supermarkt loopt Max naar het schap met kant-en-klaarmaaltijden. Zijn oog valt op de kip tandoori. Dat kan hij precies betalen van de vier euro die hij net gekregen heeft. Het water loopt hem in de mond. Hij leest wat er op het pak staat. Het hoeft alleen maar even in de magnetron. Toch twijfelt hij. Dan is hij wel meteen al dat extra geld kwijt. Maar het ziet er zo lekker uit dat hij het uit de koeling haalt en in zijn mandje legt.

‘Hé gast,’ hoort hij achter zich.

Levi en Mila komen met een grote bak chipolatapudding aanlopen.

‘Mijn moeder was het toetje vergeten,’ zegt Mila.

Levi kijkt in Max’ mand. ‘Kip tandoori? Wat moet je daar nou mee? Je at toch biefstuk?’

‘Mijn oma belde. Ze had niks in huis,’ bedenkt Max snel. ‘Of ik een kant-en-klaarmaaltijd voor haar wilde halen.’

‘En dan neem je kip tandoori?’ lacht Mila. ‘Dat is hartstikke gekruid. Lust ze dat wel? Weet je wat je moet nemen? Spinaziestamppot. Dat haalt mijn oma heel vaak. Ze vindt het heerlijk, met gehaktballetjes. Ik ruil het wel even voor je.’ Mila pakt de maaltijd uit zijn mandje en loopt naar het vak om hem om te wisselen.

‘Kijk eens!’ Ze legt de spinaziestamppot in zijn mandje. ‘Dit vindt ze veel lekkerder.’

Max baalt. Hij houdt helemaal niet van spinazie, maar dat kan hij natuurlijk niet zeggen.

‘Nou, gast,’ zegt Levi als ze buiten staan, ‘veel plezier bij je oma.’

‘Geniet van het toetje,’ zegt Max.

Max’ moeder zit op de bank als hij thuiskomt.

‘Wat heb je gehaald?’ vraagt ze.

‘Spinaziestamppot,’ zegt Max en hij zet de magnetron aan.
‘Wil je ook wat eten?’

‘Nee, ik heb geen zin in eten.’ Ze loopt naar de fles jenever en schenkt een glas in.

‘Welja,’ zegt Max, ‘neem nog een borrel. Dan word je toch hartstikke beroerd? Mam, doe nou niet. Als je drinkt, kun je morgen weer niet werken.’

‘Een borrel is het enige wat helpt,’ zegt zijn moeder en ze neemt een slok.

Max haalt de stamppot uit de magnetron. Hij neemt een hap en dan nog een. Hij heeft zo’n honger dat hij zelfs spinazie lekker vindt.

3

‘En?’ vraagt Olivia’s moeder als ze thuiskomt. ‘Staat er een recensie in de krant?’

‘Ja,’ zegt Olivia.

‘Zo te zien ben je er niet blij mee,’ zegt haar moeder verbaasd.

‘Er staat iets belachelijks boven,’ zegt Olivia. ‘Kijk zelf maar.’

Haar moeder slaat de krant open. ‘Kind, wat een prachtige foto.’ Maar dan leest ze wat erboven staat. ‘Twee geliefden?’ Ze kijkt Olivia aan.

‘Dat is een leugen,’ zegt Olivia. ‘Ik heb helemaal niets met Emiel.’

Haar moeder leest de recensie. ‘Geweldig hoor, maar met die tekst zal papa niet blij zijn. Je weet hoe hij erover denkt.’

‘Het is niet waar,’ zegt Olivia. ‘Je gelooft me toch wel?’

‘Hoe komt die journalist er dan bij?’

‘Ik denk dat Emiel dit heeft verteld. Zijn vader dacht ook al dat wij verkering hadden.’

‘Wat vreemd van die jongen. Waarom verzint hij zoiets?’

‘Dat weet ik ook niet,’ zegt Olivia. ‘Hij doet de hele tijd klef als er anderen bij zijn, anders nooit.’

‘Merkwaardig.’

‘Geloof je me niet?’ vraagt Olivia, als ze het peinzende gezicht van haar moeder ziet.

‘Jawel, maar ik denk aan papa. Het is beter als je vader dit niet te weten komt. Vanavond heeft hij een vergadering. Misschien heeft hij geen tijd om de krant te lezen.’

Haar moeder gaat naar de keuken.

Wat zou dat een geluk zijn. Olivia pakt de krant en verstopst hem onder een stapeltje tijdschriften.

‘Olivia! Tafel dekken! Papa komt eraan.’

Olivia gaat naar beneden. Ze hoort de sleutel die in het slot wordt gestoken. Ze pakt vliegensvlug het bestek uit de la. Hoe eerder ze aan tafel gaan, des te beter.

‘Daar hebben we onze actrice,’ zegt haar vader als hij de kamer in komt. ‘Gefeliciteerd met je prachtige recensie, meisje.’ Hij geeft Olivia een kus. ‘Ik ben trots op je. Maar er zit ook een andere kant aan. Kijk, dit artikel lag vanmiddag op mijn bureau.’ Hij haalt een krantenknipsel uit zijn binnenzak en legt het op tafel. ‘Geen verkering, hadden we afgesproken. En wat staat hier?’ Hij tikt met zijn vinger op de titel boven het artikel.

‘Wat daar staat is niet waar, pap,’ zegt Olivia. ‘Ik heb geen verkering met Emiel.’

‘Luister, meisje, ik begrijp heus wel dat je verliefd bent geworden. Ik heb die afspraak niet gemaakt om je te pesten, maar voor je eigen bestwil. Zo’n kei ben je nou ook weer niet op school. Je zult je diploma moeten halen, anders kun je later niet eens naar de toneelschool. Ik heb het beste met je voor, daarom ben ik hier zo streng over.’

‘Maar pap, Emiel en ik hebben helemaal niets. Vraag het hem dan. Dan zul je het horen.’

‘Ik hoef die jongen niets te vragen, meisje. Ik heb alleen met jou te maken, het gaat mij om jouw toekomst. Jij kunt niet overzien wat het betekent als je zonder diploma van school gaat,

maar ik wel. Het is een kwestie van keuzes maken. Jij wilt van alles. Je wilt én naar de jeugdtheaterschool én verkering, en dat gaat niet tegelijk.'

'Maar pap...'

'Nee, meis. Je hebt je keus blijkbaar gemaakt. Helemaal niet erg, maar het is afgelopen met toneel, tenminste tot je je diploma hebt.'

Olivia begint te snikken. 'Je wilt niet eens naar me luisteren. Je kunt Bob bellen, je kunt iedereen van toneel bellen. Ik heb helemaal geen verkering. Met niemand.'

'Olivia, we houden erover op. Het klinkt hard, maar het geldt maar voor een paar jaar. Als je dan op de theaterschool zit, ben je mij dankbaar. Dan kun je je helemaal op toneel storten. Maar nu niet.' Hij gaat aan tafel zitten.

'Ik hoef niet te eten.' Olivia rent de kamer uit. Bij de deur draait ze zich om. 'Wat ben jij gemeen! Je wilt niet eens uitzoeken of het wel waar is. Als ik van toneel moet, dan doe ik nooit meer iets voor school. Dan haal ik alleen nog maar onvoldoendes.'

Ze pakt haar jas van de kapstok en rent de deur uit. Nu moet ze toch van toneel af. Dan had ze net zo goed kunnen toegeven aan haar gevoelens voor Max. Het hele jaar drukt ze die al weg en dat is heus niet makkelijk. Niemand weet wat ze voor Max voelt, zelfs Mila niet. Ze stapt op de fiets en rijdt naar Mila's huis. Ineens bedenkt ze dat Levi bij haar eet. Zal ze omkeren? Ze rijdt toch door en als ze Mila's straat in rijdt, ziet ze Levi net weggrijden.

'Ik ben woest op mijn vader,' zegt Olivia als ze het Mila heeft verteld. 'Hij verpest mijn hele droom, mijn toekomst.'

'Niet je vader verpest je toekomst, dat doet Emiel. Door die verzinsels van hem moet jij van toneel. Je moet het niet pikken, Olivia.'

‘Wat moet ik dan? Ik heb geen zin om ruzie met Emiel te maken, hij is best aardig.’

‘Reuzeaardig. Je moet naar hem toe gaan. Hij moet dit oplossen.’

‘Hoe dan?’ vraagt Olivia. ‘Iedereen heeft het nu al gelezen.’

‘Hij bekijkt maar hoe hij dit oplost. Dat is toch zijn probleem? Wie heeft die onzin verspreid? Hij gaat maar naar je vader. Laat hem maar zeggen dat hij tegen die journalist heeft gelogen.’

‘Dat durft hij vast niet. Je weet niet hoe Emiel is. Eigenlijk is hij heel verlegen.’

‘Jammer voor hem. Dan had hij dit niet moeten doen.’

‘Ik weet het niet,’ zegt Olivia.

‘Als jij niet naar hem toe gaat, dan krijgt hij met mij te maken. En als hij lastig wordt, stuur ik Max en Levi op hem af.’

‘Nee, dat doe je niet. Dan ga ik zelf wel. Gatver, ik vind het wel eng. Ik ben nog nooit bij hem thuis geweest. Wat moet hij wel niet denken?’

‘Olivia, wat kan het jou schelen wat die loser denkt? Je komt hem iets vertellen. Wat wil je liever, van de jeugdtheaterschool af of dit oplossen?’

‘Oké,’ zegt Olivia.

‘Wil je dat ik meega?’ vraagt Mila. ‘Ben je bang dat hij klef gaat doen?’

‘Helemaal niet,’ zegt Olivia. ‘Hij doet alleen klef als er anderen bij zijn. Maar ik vind het wel fijn als je met me meegaat en op de hoek wacht.’

Mila steekt haar duim op. ‘Dan gaan we nu.’

Ze gaat naar beneden. ‘Ik ga nog even met Olivia mee,’ zegt ze tegen haar vader. Hij knikt afwezig.

Wat is er toch met mijn vader? denkt Mila. Het lijkt alsof hij er niet bij is met zijn gedachten...

Hoe dichterbij Emiels huis komen, hoe enger Olivia het vindt. Ik wou dat ik zo was als Mila, denkt ze. Die stapt er, hup, op af. Zo zit zij gewoon niet in elkaar. Daar is ze veel te verlegen voor. Raar is dat, op het toneel durft ze alles. Maar dan speelt ze een ander. Als ze zelf zoiets moet doen, is het een heel ander verhaal.

Op de hoek van Emiels straat stopt ze. Ze wijst naar een huis aan de overkant. 'Daar woont hij.'

'Nou, succes,' zegt Mila. 'Als ik geschreeuw hoor, kom ik er meteen aan.'

'Nee, gek, Emiel is echt niet agressief.'

Olivia steekt de straat over. Ze voelt dat haar handen trillen als ze haar fiets voor het huis van Emiel op slot zet. Stiekem hoopt ze dat er niemand thuis is.

Voor de deur haalt ze diep adem. Ze telt tot drie en belt aan. Het duurt even, maar dan gaat de deur open.

'Wat een verrassing!' zegt Emiels vader. 'Gefeliciteerd met die prachtige recensie, meis. Ja, ik word van alle kanten gefeliciteerd met mijn zoon. Niet alleen om de mooie recensie, maar vooral om zijn goede smaak. Kom binnen, kind.'

Nu moet ze wel reageren. 'Eh... wat boven de recensie staat...'
Ze wil zeggen dat het niet waar is, maar de vader van Emiel geeft haar geen kans.

'Je hoeft je er niet voor te schamen, lief kind. Ik ben ook jong geweest. Ik was ook jong toen ik mijn vrouw leerde kennen en we zijn nog steeds gelukkig. Ah, daar komt Emiel aan. Kijk eens, jongen, wie hier is?'

Emiel kijkt met een verliefde blik naar Olivia. Eenmaal beneden slaat hij zijn armen om haar heen.

'Ik ga jullie geluk niet verstoren,' zegt zijn vader en hij gaat de kamer in.

‘Ik moet met je praten,’ zegt Olivia.

‘Kom maar mee naar mijn kamer.’ Emiel gaat haar voor naar boven.

Ze gaan nog een trap op. Emiel houdt de deur van zijn zolderkamer open.

‘Ik weet waar je voor komt,’ zegt Emiel als de deur dicht is. ‘Het gaat over wat er boven de recensie staat. Sorry, dat had ik niet moeten zeggen. Trek je er maar niks van aan, mensen vergeten het zo.’

‘Mijn vader dus niet,’ zegt Olivia. ‘Hij is kwaad. Ik mag geen vriendje zolang ik op toneel zit.’

‘Waarom niet?’ vraagt Emiel.

‘Hij is bang dat ik dan niet genoeg tijd meer heb voor mijn schoolwerk. Ik heb hem moeten beloven dat ik geen vriendje zou krijgen. En door jou staat dit nu in de krant.’

‘Is hij erg kwaad?’

‘Ja,’ zegt Olivia, ‘ik moet van toneel af.’

‘Shit! Wat stom,’ zegt Emiel. ‘Ik wist niet dat je vader het zo erg zou vinden.’

‘Waarom heb je dit gezegd?’ vraagt Olivia. ‘Ik snap er niks van. Je doet altijd zo klef als er anderen bij zijn. En je hebt tegen je ouders ook gezegd dat wij verkering hebben.’

Emiel wordt rood. Hij slaat zijn ogen neer.

‘Waarom doe je dit?’ vraagt Olivia.

‘Het is stom,’ zegt Emiel, ‘het spijt me heel erg.’

‘Ik wil weten waarom je dit doet.’

Emiel haalt zijn schouders op. ‘Ik heb dit voor mijn vader gedaan. Ik mocht eigenlijk niet op toneel. Volgens hem zitten er alleen maar homo’s op. Het slaat natuurlijk nergens op. Maar hij is doodsbang dat ik word aangestoken. Alsof het iets besmettelijks is. Het is zo ongeveer zijn ergste nachtmerrie, een zoon

die homo is. Daarom heb ik dit gedaan. Om te bewijzen dat het niet zo is.'

'Nou, daar heb ik wat aan... Nu zit ik in de problemen,' zegt Olivia.

'Ik wil niet dat jij door mij van toneel moet,' zegt Emiel.

'Misschien helpt het als je met mijn vader gaat praten en dit vertelt.'

Emiel knikt. 'Dat doe ik,' zegt hij. 'Dat doe ik zeker.'

'Ik hoop dat het helpt,' zegt Olivia.

'Dat moet helpen,' zegt Emiel. 'Je mag niet van toneel af. Je bent veel te goed. Ik ga er alles aan doen, geloof me.'

Olivia kijkt Emiel aan. Ze wist wel dat hij hartstikke lief is.

'Wanneer ga je naar mijn vader?'

'Als het toch moet, dan liever nu meteen,' zegt Emiel.

'Vanavond heeft hij een vergadering,' zegt Olivia, 'maar morgen is het zaterdag, dan is hij thuis. Ik app je wel wanneer het uitkomt.'

Ze staat op.

'Wacht even,' zegt Emiel. 'Vind je het goed als we tegenover mijn ouders doen alsof we wél verkering hebben?'

Olivia pakt Emiels hand. 'Wees maar niet bang, ik speel het spel wel mee.'

'Fijn!' zegt Emiel. 'Dan zeg ik tegen jouw vader dat we géén verkering hebben.' Ze lopen grinnikend de trap af.

Emiel loopt met haar mee naar buiten, naar haar fiets.

'Je vader staat voor het raam,' zegt ze zachtjes en ze slaat twee armen om Emiel heen en doet net of ze hem kust.